

Men mitt första ”medlingsförslag” är alltid: den klokaste måste ta första steget- Vad krävs mer för att kunna lösa konflikter. Respekt! Som i de tuffaste situationer måste grundas på kärlek. Ett vardagsexempel: När mitt X och jag flyttade till en ny länghet fick vi en liten naivistisk men stark ikon av Helige Fransiskus av min mamma. Jag ville sätta ikonen på en vägg A, X ville sätta den på vägg B som gick vinkelrätt mot A. Vi var lika envisa men bråkade inte just om detta och respekterade varandras val. Efter några dar kom vi båda på att vi kunde sätt ikonen i vinkeln vilket framhävde ikonen ännu bättre. Det var alltså ingen kompromiss där vi båda var mer eller mindre missnöjda utan en syntes som båda tyckte var bättre.

När jag undervisade i psykiatri på Vårdhögskolan tog jag detta som exempel på konfliktlösning. För att inte framstå som nån religiös ivrare sa jag bara en liten tavla. I pausen kom en flicka fram och sa: Det var märkligt så sätter vi ikoner i Finland! Min tolkning baseras på Jungs kollektiva omedvetna: om vi står kvar i en konflikt i ”spänn-ande läge”, dvs var och en står upp för sin egen ståndpunkt men i full respekt för den andres kan vi ”pejla in” en lösning som finns i det kollektiva omedvetna (hur man gör i Finland) och därmed hitta en lösning på ”en högre” nivå.